

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2807/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЋЋ из ... и ЕЕ из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „ВОЈВОДИНА“, доо Ново Милошево, из Новог Милошева, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 57/24 од 07.06.2024. године, у седници одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 57/24 од 07.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 57/24 од 07.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу Судска јединица у Кули П1 153/2023 од 09.02.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено је да су апсолутно ништаве и без правног дејства одредбе Уговора о вансудском поравнању закључених дана 29.10.2010. године, 05.04.2007. године, 01.02.2007. године, 04.01.2007. године, 22.09.2010. године, 26.12.2006. године и 08.01.2009. године, између тужилаца и АД „Буро Стругар“, правног претходника туженог. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 439.200,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужиоци су ослобођени обавезе плаћања судских такси.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 57/24 од 07.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца, а жалба туженог је делимично усвојена и преиначено је решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Врбасу Судска јединица у Кули П1 153/2023 од 09.02.2024. године, тако што је одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка преко износа од 194.400,00 динара до досуђеног износа од 439.200,00 динара са разликом припадајуће законске затезне камате, док је у преосталом побијаном делу потврђена првостепена

пресуда. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом солидарно исплате износ од 19.962,80 динара на име трошкове другостепеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Законом о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку, онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права. Тужиоци ревизијом оспоравају другостепено решење којим је одлучено о трошковима поступка. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применом процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. Овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу које не чини

главни захтев. Такође, применом члана 420. став 1. ЗПП, ревизија се може изјавити против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава. У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим се поступак правноснажно не окончава јер се о захтеву за накнаду трошкова одлучује у пресуди или решењу којим се окончава поступак на основу члана 163. став 4. ЗПП-а. Имајући у виду наведено ревизија тужилаца против ове одлуке није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић